

Številka 9, letnik 1, leto 2019/2020.

Uvodne besede

Živjo, bralke in bralci šolskega časopisa #PovejNaprej. Moje ime je Ema Gumilar in sem glavna urednica letos zadnje številke šolskega časopisa.

Končno smo se vrnil nazaj v šolske klopi in mislim, da smo vsi veseli ponovnega srečanja s sošolci, prijatelji in mogoče tudi učitelji. Verjamem, da smo trenutno že bolj sproščeni, saj ocene počasi že zaključujemo in se nam poletne počitnice že počasi približujejo. Čeprav smo se vrnil nazaj v šolo in se je število obolelih zmanjšalo, to ne pomeni, da virus ni več prisoten in zato moramo vedno zelo dobro skrbeti za svojo higieno in upoštevati navodila šole in NIJZ-ja, saj samo tako lahko poskusimo popolnoma preprečiti nadaljnje okužbe.

Člani šolskega časopisa smo se kljub temu, da je zadnji mesec pouka, zelo trudili in poskusili napisati odlične, izvirne in zabavne članke, zato upam, da boste uživali v branju našega šolskega časopisa. Zapomnite si: vedno bodite veseli in nasmejani.

Lep pozdrav,

*Ema Gumilar,
glavna urednica 9. številke #PovejNaprej*

Pridni kot čebele

Četrty teden v maju je bil ponovno pomemben za vse ljubitelje čebel in čebelarjenja.

V sredo, 20. maja, smo praznovali že 3. Svetovni dan čebel. Na ta dan se je leta

1734 rodil slovenski čebelar, pionir sodobnega čebelarstva in eden največjih strokovnjakov za čebele Anton Janša, ki je resnično zaznamoval čebelarstvo. Svetovni dan čebel je namenjen sprva čebelam in tudi vsem drugim opravevalcem. Je pa tudi mesec maj, mesec bujnega razvoja čebel in narave na severni polobli, na južni polobli pa je to jesenski čas, ko se pobirajo čebelji proizvodi in začne sezona uporabe medu in medenih izdelkov.

V tistem tednu je v soboto, 23. maja, potekalo 43. državno tekmovanje iz čebelarstva. Letošnje leto je potekalo v nekoliko drugačni obliki, zaradi COVIDA-19 je namreč tekmovanje potekalo virtualno, se pravi preko spleta. Tudi avtorici članka sva se ga udeležili, saj na naši šoli obiskujeva čebelarski krožek. Obe sva dosegli odlične rezultate. Upava da ste tudi vi odlično preživeli 20. maj, če pa ga letos niste utegnili, pa se le naslednje leto spomnite!

Megi Car, Rebeka Sukič

Naši devetošolci

**Dragi devetošolci!
Naslednje strani šolskega časopisa so namenjene vam in vašim spominom na šolske klopi Osnovne šole Pučonci.**

Učiteljica Mateja Žokš: »Svoje sanje lahko uresničite.«

Z razredničarko 9. a se je pogovarjala Lara Kapun.

Kako se je 9. a razred v vašem pogledu spremenil skozi leta?

9. a je odrasel, z vzponi in padci, s smehom in solzami. Skupaj smo doživeli veliko različnih trenutkov, nekaterih se bomo čez nekaj let zagotovo spominjali. Na svoje življenjsko platno so nanесли že veliko barv, vendar pa je na njem še veliko prostora, katerega bodo v naslednjih letih obarvali z novimi izkušnjami ter prijatelji.

Ali ste razredništvo vzeli kot izziv ali kot dodatno delo?

Ko sem pred štirimi leti izvedela, da bom razredničarka, sem se spraševala, kakšen je uspešen razrednik. Pregledala sem različno literaturo ter izkušnje iskala pri sodelavcih, vendar ko si postavljen v določene situacije, marsikdaj teorija izvisi.

Razredništvo predstavlja izziv, vseživljenjsko učenje odnosov, saj na situacije, ki se pojavijo tekom šolskih dni, ne moreš biti nikoli pripravljen. Vloga razrednika je zame neke vrste materinstvo, saj so do neke mere učenci moji otroci.

Kaj priporočate bodočim srednješolskim generacijam?

Srednješolsko izobraževanje je nadaljevanje nečesa, kar ste zasnovali v preteklosti. Daje vam priložnost, da z delovnimi navadami in odgovornostjo uresničite svoje cilje. Čaka vas mnogo izzivov in priložnosti, zato vam želim, da bi znali uveljaviti talente, ki jih imate, ter da ostanete iskreni v odnosih in pogumnejši pred življenjskimi ovirami. Zavedajte pa se: Svoje sanje lahko uresničite!

Učiteljica Mihaela Škrilec

Kerec: »Vztrajajte pri tistem, kar ste si zadali.«

Z razredničarko 9. b sta se pogovarjali Petra Ouček in Kaja Car.

oddatno odgovornost, s katerimi deliš veliko več trenutkov kot z ostalimi učenci na šoli, se jim lahko posvetiš, pridobiš njihovo zaupanje in jih lahko usmerjaš ter jim pomagaš pri različnih obveznostih.

Kaj priporočate bodočim srednješolskim generacijam?

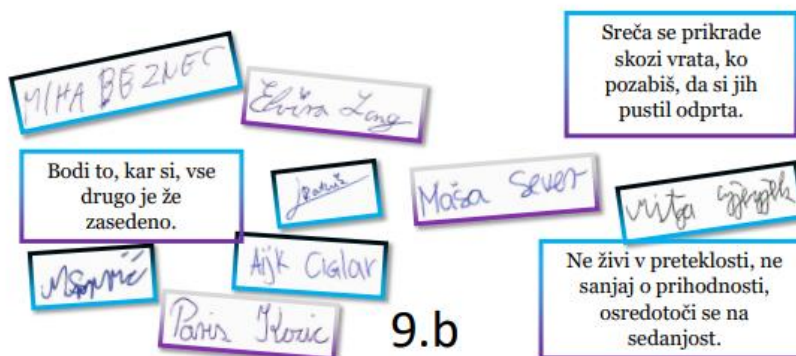
Priporočam jim, da vztrajajo pri tistem, kar so si zadali, da se izučijo za poklic, ki jih veseli, da morda razmislijo tudi o tem, da je velikokrat priložnost, da kakšen hobi kasneje v življenju spremenijo v poklic in tako bodo z veseljem opravljali svoje delo.

Kako se je 9. b razred v vašem pogledu spremenil skozi leta?

9. b razred je zame poseben razred, saj sem njihova razredničarka vse od 6. razreda in mi je bil že takrat zelo pri srcu. Razred se je skozi leta spremenil v razred odgovornih mladostnikov, ki so pripravljeni sprejeti izzive in so spoznali, da je izobraževanje temelj njihove nadaljnje usode.

Ali ste razredništvo vzeli kot izziv ali samo kot dodatno delo?

Delo razredničarke nikakor nisem vzela kot dodatno delo, ampak je to zame predstavljalo dodatni izziv, saj imaš pred seboj skupino učencev, za katere prevzameš še eno

**Učiteljica Mihaela Copot:
»Za dobre cilje se je vredno
potruditi.«**

**Z razredničarko 9. c sta se pogovarjali
Lia Bauer in Lara Harkai.**

bogati. Res pa je z razredništvom povezano še veliko skrbi, odgovornosti pa tudi dodatnega dela v smislu birokracije. A če potegnem črto, ugotovim, da se je splačalo kdaj dalj časa ostati v šoli in urejati dokumente ter tudi s kakšnim učencem presedeti v ravnateljevi pisarni.

**Kako se je 9. c razred v vašem pogledu
spremenil skozi leta?**

Pred 4 leti sem dobila pod svoje razredništvo 6. c-razred. Nekateri sem poznala od prej, nekateri smo se videli prvič. Štiri leta se sliši kot kratek čas, a je od 6. do 9. razreda pri otrocih obdobje, ko gredo skozi različne faze: v 6. so še otročji, v 7. se začne izražati pubertetništvo, najbolj naporni so navadno učenci v 8. razredu, saj se takrat nekako še najbolj iščejo in so pogosto tudi uporniški, v 9. pa se že začnejo umirjati. Jaz mislim in verjamem, da mi jih je uspelo z njimi dobro prekrmariti skozi vsa ta obdobja. Vedno sem se kot razredničarka trudila, da sem učencem dajala občutek varnosti, občutek, da so spoštovani in da mi lahko zaupajo. In tako smo prišli do zadnjega, 9. razreda, ko jih s ponosom in obenem z žalostjo opazujem in spoznavam, da se naše druženje končuje.

**Ali ste razredništvo vzeli kot izziv ali
samo kot dodatno delo?**

Moram poudariti, da je to moja prva generacija, ki sem jim bila razredničarka. Nove zadožitve vedno sprejemam kot izziv in izzivi so tisto, kar nas žene in

**Kaj priporočate bodočim
srednješolskim generacijam?**

Vsak si je izbral svoj cilj in vsem želim, da bi ga dosegli. Verjamem, da smo jim na naši šoli dali dobro popotnico. Seveda pa brez truda in dela ne bo šlo, zato jim želim, da sprejmejo vsak nov izziv in naj so vztrajni, saj se je za dobre cilje vredno potruditi. Jaz verjamem vanje, tudi sami morajo zaupati v svoje sposobnosti.

Adijo OŠ Puconci!

15. junija bomo devetošolci OŠ Puconci zadnjič stopili v prostore šole kot učenci. Vsi se veselimo našega odhoda, a bomo tudi pogrešali osnovno šolo ter vse učitelje, sošolce ter ostale zaposlene.

Leta 2011 smo kot prvošolčki prvič vstopili v učilnice, nekateri v OŠ Puconci, ostali pa v POŠ Bodonci ali POŠ Mačkovci. Do šestega razreda se nismo zelo poznali, saj smo se vsi oddelki med sabo videli le na kakšnem športnem dnevu in na zaključnih izletih.

Junija v petem razredu smo se z avtobusi odpeljali v šolo v naravi na Debelem Rtiču. Tam smo ustvarili prve skupne spomine, se malo podrobneje spoznali in preživeli zelo lepe trenutke.

Že naslednje šolsko leto so nas razdelili na tri oddelke in v teh oddelkih smo ostali vse do konca devetega razreda. S sošolci smo kmalu postali tesno povezani, čeprav smo se velikokrat pogajali in se prepirali. V sedmem razredu smo oktobra odšli v šolo v naravi, ki je ne bomo nikoli pozabili. Vsako jutro smo bili pokonci zelo zgodaj, sprehajali smo se po gozdovih, spoznavali naravo, telovadili in se zabavali.

V naslednjem šolskem letu smo se že dogovarjali o parih za valetu, o oblekah ter vsem podobnem. Začeli smo se tudi zanimati za srednje šole ter za štipendije; nekateri smo začeli razmišljati o prihodnosti, drugi pa so vedno govorili le o simpatijah.

V devetem razredu smo se začeli zavedati, da je to še nekaj zadnjih mesecev osnovne šole. Vedeli smo, da tega šolskega leta ne bomo pozabili; učitelji, še posebej naše razredničarke, so imeli ogromno težav z nami, ko smo kaj ušpičili in smo morali iti k ravnatelju na »mehke« stole. Razmišljali smo samo o valetu in uspešnem končanju osnovne šole, a nato se je zgodil COVID-19. Začeli smo s šolo na domu in med nami ni bilo več govora o valetu. Po dveh mesecih smo se znova videli v šolskih klopeh, a ni bilo enako. Nismo se smeli objemati in se približevati drug drugemu.

Zdaj mineva naš zadnji teden v osnovni šoli in poskušamo izkoristiti ta čas, ki nam je na voljo, da se družimo, popravimo stare zamere in se spominjamo na celotno izkušnjo teh zadnjih devetih let.

Vsi govorimo, kako hitro je minila osnovna šola in kako prijetno je bilo. Pogrešali bomo dobro hrano, sprehajanje k sladoledarju, druženje na zunanjih klopeh, kepanje pozimi ter vse razbojnice naših treh oddelkov, zaradi katerih smo velikokrat morali ostajati na predavanjih socialne delavke.

Nekaterih stvari ne bomo nikoli pozabili, še posebej pa ne Osnovne šole Puconci in vseh ljudi, zaradi katerih je bila naša osnovnošolska izkušnja tako prijetna.

Lara Harkai

Močne ženske = svetla prihodnost

Tokrat sem dobila nalogo, da napišem članek o treh močnih ženskah sveta. Medtem ko sem razmišljala, katere med mnogimi naj izberem, sem dobila zamisel, da napišem članek o treh močnih afroameriških ženskah, ki so spremenile vsakodnevno rutino belcev in se postavile zase in za vse temnopolte ženske na svetu. Te ženske so v svojem življenju dosegle veliko in za to so se morale še posebej boriti. V življenju ni lahko biti ženska, kaj šele temnopolta.

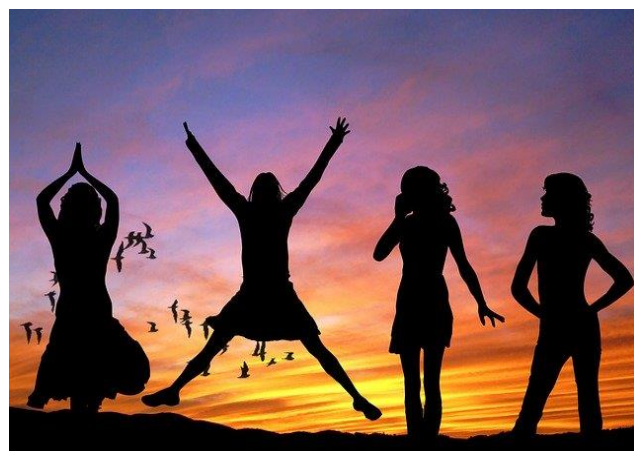

Foto: pixabay.com

Prva izmed teh treh je bila **Rosa Parks** (1913–2005). Nekateri jo verjetno poznate, nekateri pa ne. Njena zgodba se je začela leta 1955. V Alabami se je Rosa peljala z avtobusom. Ob njej so sedeli še trije Afroameričani. Na eni izmed postaj je na poln avtobus stopil belec. Šofer je četverico prosil, da vstanejo in gospodu odstopijo celotno vrsto sedežev. Trije so ubogali, Parksova pa se je postavila zase. Ta njena odločnost je sprožila val protestov po vsej Ameriki.

Druga se mi zdi pomembna, saj je ena izmed prvih Afroameričank, ki je postala velika medijska osebnost in prav tako motivacijska govorka. Govorim namreč o **Oprah Gail Winfrey** (1954). Mogoče se vam to ne zdi pomembno in da ni spremenila veliko zgodovine, a je preboj do voditeljice, producentke, igralk, novinark, pisateljice in poslovne ženske že za belopolto žensko zelo težek, kaj šele za temnopolto. Prav tako je osvojila nagrado za življenjske dosežke na 75. podelitvi zlatih globusov in s tem postala prva temnopolta ženska, ki je prejela omenjeno nagrado. Celotno podelitev je zaključila z govorom, ki daje ljudem upanje na svetlo jutro: »*Na obzorju je nov dan. Napočili bodo časi, ko nikomur več ne bo potrebno reči jaz tudi.*«

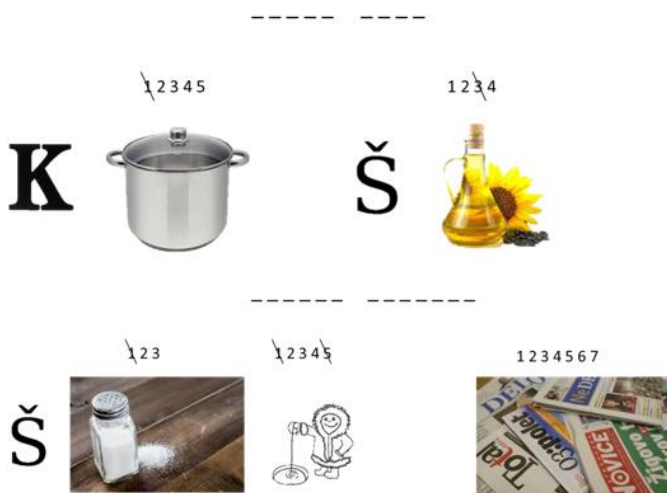
Članek bom zaključila z eno in edino, nekdanjo prvo damo ZDA, **Michelle Obama** (1964). Mama dveh otrok, nekdanja prva dama in aktivistka. Prav zato spada na listo močnih Afroameričank. Poleg tega je zelo izobražena ženska, saj je obiskovala in tudi doštudirala na harvardski odvetniški šoli. S tem ko je pomagala svojemu možu na volitvah leta 2009, je postala prva temnopolta prva dama ZDA. Ponovno, če se po vaših glavah pretaka misel, da je vsaka ženska sposobna opravljati to delo, lahko to misel spodite iz svoje glave. Michelle je svojemu možu pomagala ob vsaki odločitvi in velikokrat kot prva dama prav tako podala kakšen navdihujoč govor. Dandanes je ponosna aktivistka, ki navdihuje dekleta vseh barv.

Vse ženske moramo biti ponosne nase in se postaviti zase, saj nismo nič manj vredne od moških. Smo močne in na ženskah svet stoji. Prav zato, da smo danes lahko dokaj enakovredne moškim, se moramo zahvaliti vsem ženskam, ki so se borile za nas, in prav tako se moramo boriti tudi me, če želimo v življenju kaj doseči.

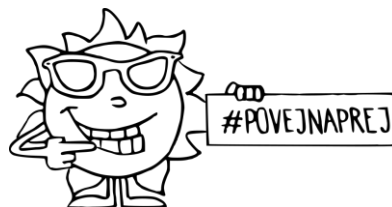
Lara Bernjak

Rebusa

Rešite rebusa, ki ga je za zadnjo številko #PovejNaprej v iztekajočem se šolskem letu ustvarila **Petra Ouček**.

**UREDNIŠTVO ŠOLSKEGA
ČASOPISA OSNOVNE ŠOLE
PUCONCI VAM ŽELI LEPE, VROČE
IN NEPOZABNE POLETNE
POČITNICE!**

Več člankov najdete na:
<http://povejnaprej.splet.arnes.si/>

**Časopis Osnovne šole Puconci
#PovejNaprej ustvarjajo:**

Glavna urednica junijske številke: Ema Gumilar. Ostali člani uredništva: Lia Bauer, Lara Bernjak, Kaja Car, Megi Car, Lara Harkai, Lara Kapun, Petra Ouček, Rebeka Sukič.

Mentorja: Janja Adanič Vratarič, Gregor Nemeč.

Izdajatelj: Osnovna šola Puconci.